

**ХАРКІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені Г.С. СКОВОРОДИ НА ЗЛАМІ СТОЛІТЬ**

Харківський державний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди — один із найстаріших навчальних педагогічних закладів України. Його історія тісно переплітається з історією Харківського національного університету ім. В.Н. Каразіна. Ще до відкриття Харківського, Казанського та інших університетів було затверджено положення від 24 січня 1803 року про те, що «кожен університет повинен мати учительський або педагогічний інститут». Статут Харківського університету, затверджений Указом імператора Олександра II у 1804 році, має окремий розділ «Про педагогічний інститут», у якому визначена мета, структура і організація роботи педагогічного інституту. Однак перші кроки становлення інституту, як і народження будь-якого навчального закладу, були пов'язані зі значними труднощами. Не було не лише навчальних планів, але й достатньої кількості викладачів і студентів. Тільки у вересні 1811 року в аудиторії ввійшли перші студенти педагогічного інституту. Першим його директором було призначено визначного німецького вченого, професора Х. Роммеля. Саме він склав перші навчальні документи — «План і правила педагогічного інституту» та «Дидактичні начала» і визначив статус інституту.

Отже, згідно з історичними документами першим днем діяльності Харківського педагогічного інституту є 1 вересня 1811 року. За майже 200 років його існування змінювалася назва навчального закладу, відбувалися структурні перебудови, проходили покоління за поколіннями викладачів і студентів, але незмінним залишалося одне — виконання історичної місії підготовки педагогічних кадрів. Зараз важко навіть збагнути, що понад 140 тисяч молодих людей стали вчителями, і усвідомити ту величезну роль, яку вони відіграли в розвитку освіти і культури України. В інституті навчалися переважно бідні, казеннокошtnі студенти, які, за свідченням М.І. Костомарова, «дійсно займалися наукою з любов'ю... і були інтелігенцією університету». На жаль, казеннокошtnих студентів було дуже мало, і інститут не міг задовольнити потреб в учителях, оскільки Харків швидкими темпами зростав як культурний і промисловий, освітній і торговий центр. У зв'язку з цим провідні діячі культури міста, і насамперед письменник Григорій Федорович Квітка-Основ'яненко і його брат Андрій Федорович, почали клопотати про відкриття у Харкові інституту шляхетних дівчат. Це питання було актуальним ще й тому, що жінки не мали права навчатися в педагогічному інституті. Інститут шляхетних дівчат, який було відкрито 1812 року, став органічним додатком до педагогічного інституту. Долаючи вузькостановий статус, інститут став першим в Російській імперії відкритим закладом

для демократичних верств населення і протягом всього періоду існування разом з педагогічним інститутом був справжньою кузницею педагогічних кадрів для Слобідського краю. На здобутках педагогічної теорії і практики виникали нові навчальні заклади, підносилися рівень народної освіти, формувалися перші в Україні наукові школи з педагогіки, психології, філології та інших напрямів.

Реформа освіти, яка була впроваджена в 60-х роках XIX століття, організаційно змінила структуру інституту, трансформували його у вищі педагогічні курси, які проіснували до 20-х років XX століття, але підготовка вчителів залишалася незмінним і головним напрямом його діяльності.

На початку XX століття інститут мав три факультети: історико-філологічний, фізико-математичний та юридичний, навчальний процес обслуговували 25 кафедр. В інституті працювали провідні професори, відомі вчені Д.І. Багалій, М.Ф. Сумцов, В.П. Бузескул, С.М. Бернштейн, О.М. Нікольський, В.К. Залеський, М.Ф. Білоусов, Д.М. Синцов, Д.Н. Соболев, К.Д. Зеленін, К.Т. Немчинов, О.І. Білецький, Л.А. Булаховський, М.П. Жинкін, О.П. Машкін і багато інших. Цікаво, що ще у 1918 році були засновані кафедри історії України (професор Багалій Д.І.), історії української літератури (професор Сумцов М.Ф.).

У перші роки радянської влади були спроби відцуратися від своєї історії, представити дожовтневий педагогічний досвід як буржуазний, непридатний до нового, соціалістичного суспільства. Проте становлення нової вищої педагогічної школи відбувалося не на порожньому місці, а на здобутках минулого. На вищих педагогічних курсах імені Г.С. Сковороди — таку назву мав інститут після 1919 року — працювали ті ж самі дореволюційні вчені. Під тиском вульгаризаторських ідеологічних настанов Комуністичної партії освіта потерпала від різного роду експериментів. У травні 1921 року було створено Харківський інститут народної освіти (ХІНО) у складі трьох факультетів: соціального виховання, техніко-педагогічного та політико-освітнього. В ньому були об'єднані кращі наукові сили України.

Цей період позначений гострою боротьбою в народній освіті, хворобливими пошуками «нових» форм і методів навчання, які ускладнювалися періодичними політичними кампаніями. Знадобилося ціле десятиліття, щоб влада переконалася в непродуктивності проведених реформ та необхідності повернення до класичних, випробуваних часом форм організації педагогічної освіти. У березні 1932 року Рада народних комісарів УРСР прийняла постанову про реформування вищої школи, за якою наш інститут отримав назву «Харківський державний педагогічний інститут». У ве-

ресні 1935 року з урахуванням великої потреби в учителях почав функціювати учительський інститут. Найтяжчим випробуванням цього періоду була Велика Вітчизняна війна, яка призвела до величезних людських та матеріальних втрат. Було зруйновано навчальні корпуси, лабораторії, бібліотеку, гуртожитки, в боях з фашистами загинули десятки викладачів, сотні вихованців. Випускники 1941 року фактично у повному складі пішли на фронт, і, на жаль, більшість з них не повернулася. Багато старшокорсників добровільно вступили в студентський батальйон, який героїчно бився на підступах до столиці України. Сім вихованців інституту стали Героями Радянського Союзу. Невдовзі після визволення Харкова у 1943 році інститут відновив свою роботу. Відкрили двері аудиторій фізико-математичний, історико-філологічний та природничий факультети. В інститут поверталися студенти, які перервали навчання у зв'язку з війною, — приходили із сіл дівчата з довоєнними заліковими книжками, прибували із шпиталів поранені воїни. 1945 року на клопотання колективу інституту йому було присвоєно, а фактично повернено ім'я визначного українського педагога і філософа-просвітителя Г.С. Сковороди. Всі повоєнні роки Харківський педагогічний інститут був флагманом вищої педагогічної освіти в Україні, загальноновизнаним центром передової науково-педагогічної думки.

Новий етап у розвитку інституту наступив у 90-і роки, коли Україна здобула самостійності і стала суверенною державою. Збагатилася навчально-матеріальна база, якісно змінився професорсько-викладацький склад, розширилася спеціалізація, широко впроваджувалися в навчальний процес нові технології, зокрема інформаційні, педагогічні, зміцнювалися міжнародні зв'язки. 20 квітня 1994 року згідно з Постановою Кабінету Міністрів України інститут отримав статус університету, що є державним визнанням його успішної роботи в галузі підготовки висококваліфікованих педагогічних кадрів.

Нині Харківський державний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди — великий навчально-педагогічний комплекс, до якого входять 47 установ освіти, серед яких Інститут економіки та права, Інститут мов світу, Інститут післядипломної освіти, 3 педагогічні коледжі, 6 ліцеїв та понад 30 шкіл. За наслідками останньої державної атестації університет визнано провідним вищим навчальним закладом в Україні.

Підготовка фахівців здійснюється на 17 факультетах, 51 кафедрі з 52 спеціальностей. Навчальний процес забезпечують понад 600 викладачів, серед яких 25 академіків і членів-кореспондентів, 19 заслужених працівників народної освіти, заслужених учителів, заслужених діячів науки і техніки України, 107 докторів наук і професорів, понад 300 кандидатів наук і доцентів. В університеті навчається майже 15 тисяч студентів, аспірантів та докторантів.

Навчальний заклад є визнаним центром відтворення науково-педагогічних кадрів в галузі фізичної культури і спорту. Факультет фізичного виховання функціонує з вересня 1947 р. Він став головним навчальним закладом підготовки фізкультурних кадрів в Україні і основне його призначення — це підготовка вчителів фізичної культури для загальноосвітньої школи.

За цей час підготовлено більше 8 тисяч вчителів, тренерів, організаторів фізкультурно-масової та спортивної роботи.

Факультет забезпечує високий рівень підготовки вчителів, опираючись на багаті традиції Харківської спортивної школи. Ці традиції були закладені кращими викладачами: П.М. Первушиним, М.О. Білоконем, Г.І. Шелекетіним, Н.Ф. Агеєвою, Д.І. Хаджиновим, Л.В. Тайполе, А.М. Тесленко, Л.І. Пашковою, О.П. Ярком, О.А. Нікуліною, В.М. Черніковим та ін.

ІСТОРІЯ ФІЗКУЛЬТУРНОГО РУХУ В ХАРКІВСЬКОМУ ДЕРЖАВНОМУ ПЕДАГОГІЧНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ Г.С. СКОВОРОДИ

1907

Міністерство народної освіти затвердило «Тимчасові правила організації студентських гуртків в навчальних закладах», які дозволяли утворення секцій співу, танців та занять різного роду фізичних вправ.

1922

На кафедрі антропології Харківського інституту народної освіти розпочалася робота з підвищення кваліфікації спеціалістів, зайнятих в галузі фізичного виховання.

1924

Студенти прийняли участь в першому всеукраїнському святі «Спартака». В ХІНО найбільш популярними були футбол, ручний м'яч та волейбол.

1930

Створено кафедру фізичного виховання, завданням якої було оздоровлення і підготовка активістів фізкультурної та спортивної роботи.

1944

ХДП ім. Г.С. Сковороди розпочав підготовку вчителів фізичної культури для шкіл області.

1947

Відкрито факультет фізичного виховання і спорту. Деканом було призначено канд. пед. наук, доц. М. Теппера.

Повністю передано інституту будівлю по Фанінському провулку, 3, де, крім гуртожитку, розмістився факультет фізичного виховання і спорту.

1948

Деканом призначено канд. мед. наук., доц. Панова В.П.

1949

На факультеті відкривається дві спеціалізовані спортивні кафедри: кафедра гімнастики, яку очолює Г.В. Шабайдаш та кафедра легкої атлетики — зав. кафедрою Б.Є. Селезньов.

1952

На заочному відділенні відкрито факультет фізичного виховання.

Студентка інституту М. Горохівська на XV Олімпіаді в Гельсінкі у змаганнях зі спортивної гімнастики завоювала золоту і п'ять срібних медалей.

1954

Юрій Моїсеєнко став чемпіоном України в бігу на 100 метрів.

Обладнано лижну базу (на 200 пар) і базу для ковзанів (150 пар).

1955

На базі інституту проведена VI Спартакіада педвузів України.

Юрій Моїсеєнко у складі збірної України виборює золоту медаль чемпіонату СРСР в естафетному бігу 4×100 метрів.

1956

У 1954—1956 роках у Гайдарах збудовано 2 будинки, їдальню, зведено спортивні споруди, створено човнярську станцію, проведено електрику і воду. На цій базі у 1956 році в Гайдарах уперше відбувся навчально-спортивний табірний збір.

1957

Збірна команда баскетболістів зайняла друге місце у Спартакіаді ВНЗів СРСР.

Завершено будівництво спортзалу при центральному корпусі.

1958

Прийнято рішення про ліквідацію Харківського педагогічного інституту ім. Г.С. Сковороди як багатопрофільного вузу і організацію на його основі двох нових вузів — Харківського педагогічного інституту фізичного виховання ім. Г.С. Сковороди і Харківського педагогічного інституту іноземних мов (Постанова РМ УРСР від 6 червня 1956 р. № 706 і наказ Міністерства освіти УРСР від 15 липня 1958 р.).

Інституті передані навчальний корпус технікуму фізичної культури на пл.Тевелева, 18 (нині пл. Конституції).

Інституту передано вело-лижну спортивну базу ДСТ «Буревісник» в лісопарку, де розмістилася лижна база інституту фізвиховання і почалося бу-

дівництво стадіону, футбольного поля і спортивних майданчиків.

Створено кафедру спортивних ігор.

1959

Створено кафедру ТМФВ. Відкрито перший прийом до аспірантури. Серед аспірантів були представники педагогічних інститутів із всіх регіонів України. Більшість з них захистили кандидатські дисертації, а Е.В. Вільчковський і Л.П. Сергієнко, стали докторами педагогічних наук, професорами.

Створену кафедру зимових видів спорту (з 1962 року — зимових і водних видів спорту) у 1959 році очолює доц. В.Ф. Поясник, який займав цю посаду до 1978 року. У наступні роки на чолі кафедри працювали доценти М.Ф. Блещунов, В.М. Черніков, В.М. Гаврилов, П.І. Філіпенко.

Гравці команди педінституту стали основою збірної команди м. Харкова з волейболу, яка у 1959 році стала чемпіоном СРСР. Ця команда неодноразово ставала чемпіоном педвузів УРСР та брала участь у змаганнях вищої ліги команд СРСР. Керуючи цим колективом близько 15 років, тренер-вчитель В.А. Титар розробив систему обліку гри суперника за елементами техніки та тактики, що значно підвищило напруження внутрішніх, європейських та світових чемпіонатів, допомогло науково обґрунтувати склад команд і їх тактичні дії. Ця система запису гри до сьогоденного часу вживається усіма відомими командами світу з допомогою комп'ютерної техніки.

1960

З метою створення науково-експериментальної бази факультету фізичного виховання, для проведення наукових робіт, пов'язаних з дослідженням дитячого та юнацького спорту, підготовки юних спортсменів вищих розрядів з учнів шкіл м. Харкова наказом ректора від 11.12.59 р. при інституті фізичного виховання ім. Г.С. Сковороди створено дитячу спортивну школу.

Студент факультету фізичного виховання з плавання С. Товстопльот (плавання), прийняв участь в XVII Олімпійських Іграх в Римі.

Збірна чоловіча команда з спортивної гімнастики стала переможцем Всесоюзних студентських ігор у м. Харкові та у 1962 році у м. Тбілісі. У складі цих команд були такі гімнасти — Макурін Юрій, Рибалко Микола, Корж Іван, Гладков Анатолій, Шевченко Володимир, брати Седих Віктор і Анатолій, Шумаков Віктор, Дмитрієв Віталій. Готував команду-переможницю заслужений тренер Радянського Союзу, декан факультету фізичного виховання Білоконь Микола Олександрович.

1962

Відповідно до Постанови ЦК КПУ від 26 червня 1962 р., розпорядження за № 1264-р Ради Міністрів УРСР від 4 серпня 1962 р., а також згідно з наказом № 153 від 4 серпня 1962 р. Міністерства

освіти УРСР Харківський державний інститут фізичного виховання ім. Г.С. Сковороди перетворений у Харківський державний педагогічний інститут імені Г.С. Сковороди. Тим же наказом в інституті була поновлена діяльність фізико-математичного, природничого і філологічного факультетів.

Збірна чоловіча команда з спортивної гімнастики стала переможцем Всесоюзних студентських ігор у м. Тбілісі.

В. Щетина на чемпіонаті СРСР виборів срібну медаль в естафеті 4×400 метрів.

1963

Команда волейболістів чемпіони студентських ігор СРСР, чемпіони педвузів УРСР.

На Спартакіаді України Надія Петрова стала другою на дистанції 800 метрів.

1964

На XVIII Олімпійських іграх у Токіо студенти інституту Ю. Поярков, Ю. Венгеровський (обидва — волейбол), Л. Жаботинський (важка атлетика) завоювали золоті медалі.

Збірна команда з гандболу зайняла III місце у студентській Спартакіаді СРСР.

1965

В інституті створено кафедру музично-ритмічного виховання. Нову кафедру 16 років очолювала Тайполе Людмила Володимирівна — відмінник народної освіти, суддя всесоюзної категорії з художньої гімнастики.

На факультеті фізичного виховання створено лабораторію біомеханіки та фізіології (керівник — доцент Г.В. Рошупкін).

1967

На IV Всесоюзній студентській спартакіаді в м. Ленінграді команда України, яка складалася із студентів факультету, виборола перше місце.

1968

На XIX Олімпіаді в Мехіко завоювали золоті медалі Ю. Поярков, В. Матушевас (обидва — волейбол), Л. Жаботинський (важка атлетика).

Команда волейболістів — чемпіони студентських ігор СРСР, чемпіони педвузів УРСР.

1969

Наказом по Міністерству освіти УРСР від 19.05.69 р. в інституті створені галузеві науково-дослідні лабораторії експериментальної дидактики, біомеханіки та фізіології спорту, електрохімії, фізики твердого тіла і психології навчання.

Тамара Стратіус стала чемпіонкою України в бігу на 200 м з бар'єрами.

1970

У Харкові відбулись змагання легкоатлетів Спартакіади педагогічних ВНЗ України. В рідних

стінах перше місце вибороли студенти ХДПІ ім. Г.С. Сковороди. Чемпіонами і призерами стали А. Станкевич, Г. Удод (штовхання ядра, метання диска), Алла Пашина-Нефьодова, Галина Козленко, Ірина Кудрявцева (100—200 м), Ольга Важрушева (400—800 м), Володимир Купюро (200—400 м), Георгій Бронштейн (ядро, диск), Володимир Шевякін (100 м).

1971

На Спартакіаді народів СРСР Є. Тананіка стає переможцем у змаганнях стрибунів з жердиною.

1972

На XX Олімпійських іграх в Мюнхені студенти інституту О. Куришко (веслування на байдарках, каное), Ю. Поярков (волейбол), А. Новіков (боротьба дзю-до) завоювали відповідно золоту і бронзові медалі.

Є. Тананіка перемагає в зимовій першості СРСР, стає першим у легкоатлетичному матчі «гігантів» СРСР — США (м. Річмонд).

1974

На кафедрі ТМФВ видається республіканський науково-методичний збірник «Фізичне виховання дітей та молоді».

1975

Чемпіоном Спартакіади народів СРСР в естафетному бігу 4×100 м став студент Віктор Зорькін.

1976

А. Маначинський — фіналіст XX Олімпійських Ігор в Монреалі з плавання.

1978

На першості ЦС ДСТ «Буревісник» жіноча команда факультету фізичного виховання, яку готувала досвідчений тренер Філоненко Елеонора Іванівна, зайняла перше місце. До складу команди увійшли: Худяєва Наталія, Ванжа Тетяна, Тарновецька Людмила, Ворожко Ольга. Чоловіча команда посіла друге місце. Склад команди: Романов Сергій, Космаков Георгій, Лебединський Костянтин, Білозеров Сергій. Команду готував Худолій Олег Миколайович.

1979

Наталія Хусаїнова в метанні списа зайняла II місце на Спартакіаді народів СРСР.

М. Виниченко переміг в ходьбі на 20 км на чемпіонаті СРСР.

1980

На XXII Олімпіаді в Москві студент інституту В. Шестеров здобув срібну медаль (біг на 5000 м), студент В. Долгов — бронзову медаль (плавання).

1982

Валентина Шаповалова стала переможницею змагань на Кубок СРСР з метання списа.

1983

Валентина Шаповалова виборола титул чемпіонки ВЦРПС з метання списа, встановивши рекорд України — 63 м 70 см.

Вдало виступила жіноча команда факультету на I студентських іграх України, вона посіла друге місце (тренери Т.В. Карпунець, О.В. Іващенко).

1985

Команда у складі: Мисник Алла, Янченко Алла, Алфімова Алла, Четверікова Наталія на першості України серед студентів зайняла друге місце. Алфімова Алла виборола перше місце у вправах на брусах (тренер О.М. Худолій).

1987

Наказом ректора № 194 від 25.09.87 було об'єднано кафедри: 1) російської і зарубіжної літератури й української літератури в кафедру літератури; 2) музично-ритмічного виховання і рухливих ігор та гімнастики в кафедру спортивної і художньої гімнастики; 3) теорії та методики фізвиховання, легкої атлетики, спортивних ігор, водних і зимових видів спорту в кафедру ТМФВ.

1988

На XXIV Олімпійських іграх в Сеулі випускник інституту М. Тишко завоював бронзову медаль (фехтування).

32 січня 1988 року кафедра теорії та методики фізичного виховання і спорту розділена на дві кафедри: теорії та методики фізичного виховання і спорту і кафедру циклічних видів спорту (наказ ректора № 252 від 28.12.87 р.).

1989

На Спартакіаді педагогічних вузів України в м. Одесі чоловіча збірна з спортивної гімнастики посіла третє місце.

1990

Кафедра теорії та методики фізичного виховання розділена на кафедру ТМФВ і кафедру спортивних ігор.

Кафедра циклічних видів спорту поділена на дві кафедри: кафедру легкої атлетики і кафедру зимових і водних видів спорту.

1992

Кафедра зимових і водних видів спорту розділена на кафедру водних видів спорту і кафедру зимових видів спорту.

На першій Універсіаді ЦР «Гарт» з спортивної гімнастики, яка проводилась у м. Харкові, жіноча команда зайняла II місце, чоловіча — III місце.

Гладка Світлана виборола I місце в абсолютній першості та стала срібним призером на всіх видах багатоборства, а Шевельова Інна посіла III місце у вправах на брусах.

1993

З 10.01 по 20.01 згідно з наказом МО України № 157 від 20.10.92 р. проводилася акредитація Харківського державного педагогічного інституту ім. Г.С. Сковороди. За її наслідками інститут було акредитовано за IV рівнем та прийняте рішення про перетворення в університет.

Кафедра лікувальної фізичної культури переіменована в кафедру ЛФК, валеології та охорони здоров'я дітей.

1994

Відповідно до Постанови Кабінету Міністрів України (№ 244 від 20.04. 94 р.) і наказу МО України від 9 листопада 1994 р. змінився статус Харківського державного педагогічного інституту ім. Г.С. Сковороди. Він перетворений на Харківський державний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди. На його 14 факультетах (в т.ч. 10 з денною формою навчання) навчалися 8406 студентів з 31 спеціальності.

Кабінет Міністрів України у квітні приймає постанову «Про вдосконалення мережі вищих навчальних закладів» щодо створення «...Харківського державного педагогічного університету на базі Харківського державного педагогічного інституту, що ліквідується. Зберегти за новоствореним університетом ім'я Г. Сковороди, що його носив педагогічний інститут».

На I Молодіжних Іграх України Ольга Іванкова стала переможницею в метанні списа, а Андрій Голівець (штовхання ядра) та Лада Калиновська (стрибки у довжину та потрійний стрибок) — стали призерами цих найпрестижніших змагань.

1997

Студент II курсу факультету психології та соціології Олександр Горбачук став чемпіоном Універсіади-97, що відбулася в Італії (брали участь збірні команди студентів зі 120 країн), з фехтування.

В університеті працює 2 заслужених тренери, 2 заслужених майстри спорту, міжнародний гросмейстер з шахів, один майстер спорту міжнародного класу; серед студентської молоді навчається 2 майстри спорту міжнародного класу, 17 майстрів та 92 кандидати у майстри спорту.

На чемпіонаті світу з легкої атлетики в Афінах студентка-заочниця юридичного факультету Вікторія Павлиш зайняла друге місце і стала віце-чемпіонкою світу у змаганнях зі штовхання ядра.

1998

Виконавча рада університету прийняла рішення присвоїти ім'я видатного діяча спорту, за служеного тренера СРСР В.А. Титаря спортивному

залу, що знаходиться по вул. Артема, 29, де він підготував не одне покоління видатних спортсменів, чемпіонів Олімпійських ігор з волейболу.

Серед науково-фахових видань, що затверджені ВАК України, 17 наукових видань університету.

У серпні було відновлено як самостійну кафедру фізичного виховання та тенісу.

В. Сухомлинов став чемпіоном світу з міні-футболу у складі збірної України, а студент III курсу Д. Висков — бронзовим призером чемпіонату Європи з боротьби самбо серед молоді.

Студент юридичного факультету Д. Корюченко виграв перший етап Кубка світу з фехтування.

1999

Цього року було відновлено за ініціативою міського голови М. Пилипчука звання «Почесний громадянин Харкова». Його присвоєно 10 харків'янам, серед яких професор, зав. кафедри спортивних ігор університету, заслужений майстер спорту з волейболу, дворазовий чемпіон Олімпійських ігор, багаторазовий чемпіон Європи та світу Ю.М. Поярков.

Студент університету О. Горбачук завоював срібну медаль на XX Всесвітній універсіаді, що відбулася на о. Пальма-де-Майорка (Іспанія).

Студенти Д. Корюченко (факультет правознавства) та М. Хворост посіли перше місце на чемпіонаті Європи серед юніорів.

Жіночі команди університету з волейболу і баскетболу увійшли до вищої ліги першості України.

2000

Учасником XXVII Олімпійських ігор, що відбулися у Сіднеї у вересні, став студент V курсу факультету психології та соціології, фехтувальник Олександр Горбачук.

Заснований науково-методичний журнал «Теорія та практика фізичного виховання». Програмними завданнями якого є висвітлення питань теорії і методики фізичного виховання різних верств населення, спортивного тренування, а також правових основ фізичної культури в Україні.

2001

На Кубковій світу, «Талліннський меч» у турнірі шпажистів III місце розділили студенти університету О. Горбачук та О. Коргаченко.

Волейбольна команда університету «Харків'янка» (тренери А. Казмерчук, О. Сосницький) посіла III місце у першості України серед команд вищої ліги й, крім того, завоювала Кубок Харкова.

Студент університету М. Хворост одержав бронзову медаль на чемпіонаті світу з фехтування серед юніорів.

*Головний редактор
академік АПН України
І.Ф. Прокopenко*